

Arrest

nr. 169 797 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II E KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 14 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. werd verworpen.

1.5. Op 4 juli 2012 wordt de beslissing vermeld in punt 1.4. ingetrokken.

1.6. Op 27 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Op 13 september 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 9 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 7 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hem betekend werden tussen op 05.03.2013 en op 18.06.2015.

Betrokkene heeft eveneens een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten betekend op 05.03.2013 en op 18.06.2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd nochtans door de stad Brussel geïnformeerd over de betekenis van een Bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft eveneens een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Op 29.03.2013 en op 13.07.2015 diende betrokkene tegen beide negatieve beslissingen beroep in, doch dit beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Turkije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten betekend op 05.03.2013 en op 18.06.2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd nochtans door de stad Brussel geïnformeerd over de betekenis van een Bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene heeft eveneens een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend.

Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar

Turkije geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Op 29.03.2013 en op 13.07.2015 diende betrokkene tegen beide negatieve beslissingen beroep in, doch dit beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Turkije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in

België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij stelt dat overeenkomstig artikel 39/14 van de vreemdelingenwet de beroepen behandeld worden in de taal van het verzoekschrift.

Overeenkomstig artikel 39/14 van de vreemdelingenwet worden de beroepen, behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet, voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat, aangezien de regeling inzake het

taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De beslissingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Indien hierna zal blijken dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met de wetgeving op het taalgebruik in bestuurszaken, leidt dit tot de vernietiging ervan. Indien blijkt dat dit niet het geval is zal het onderhavige beroep, gericht tegen Nederlandstalige beslissing, moeten worden behandeld in de Nederlandse taal.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de vreemdelingenwet staat het de verzoekende partij wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken.

4.3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“En ce que, le contenu et la motivation de la décision d'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement sont prises en néerlandais.

Alors que le requérant a fait choix de la langue française dans l'ensemble de ses contacts avec l'administration mais également lors de l'introduction des différentes procédures menées sur le territoire, qu'il s'agisse des procédures de demandes d'autorisation de séjour introduites auprès de l'administration sur la base des articles 9bis et 9ter mais également dit recours en suspension et eh annulation mené le 6 juin 2012 devant le Conseil du Contentieux des Etrangers

1.

Considérant que l'article 41 » § 1er des lois sur emploi des langues en matière administrative dispose que : « Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage ».

Que cette disposition est d'ordre public en ce que la partie adverse ne peut y déroger.

Que le Conseil du Contentieux des Etrangers doit donc examiner, avant tout autre moyen, cet élément

2.

Considérant que le requérant a fait choix de la langue française dans l'ensemble des procédures menées sur le territoire,

Que ce faisant, il a fait usage, auprès des services centraux, de la langue française.

Que la réponse de la partie adverse se devait donc d'indiquer les motifs pertinents de la cause dans la langue utilisée par le particulier.

Que le Conseil du Contentieux des Etrangers dans un arrêt du 30 mars 2012 n° 58.745 a dit pour droit que : « Le Conseil soulève d'office, comme étant d'ordre public, une violation des lois coordonnées sur emploi des langues en matière administrative, en particulier l'article 41 j § 1er, desdites lois, lequel impose aux entités administratives qui, telle (a partie défenderesse, constituent des services centraux dont l'activité s'étend à tout le pays, d'utiliser dans leurs rapports avec les particuliers, celle des trois langues nationales dont ils ont fait usagé", force est de constater qu'en l'espèce, la demandé d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9ter de la Loi introduite par la seconde requérante, le 5 octobre 2011, était rédigée en langue, néerlandaise, de sorte qu'en application de l'article 41 précité, la partie défenderesse était tenue d'y répondre dans cette même-langue. Or le Conseil constate que cette décision a été rédigée en langue néerlandaise pour partie seulement En effet, s'il est émet que fa teneur de M décision elle-même, qui consiste à déclarer la demande non fondée est, rédigée langue néerlandaise, les motifs de la décision sont quant à eux rédigés en langue française en violation de la disposition précitée, qui est d'ordre public lia lien résulté que là décision attaquée procède d'une violation de l'article 41, § 1er, des lois coordonnées sur emploi des langues en matière administrative, et doit à ce titre être déclarée nulle, » (en ce sens également, COE, 06.09,2013, arrêt n° 109.259, RW, arrest nr. 151 279 van 26 augustus 2015).

Que l'enseignement de ces décisions s'applique identiquement à la présente cause.

Que les actes administratifs pris en méconnaissance des lois linguistiques, dispositions d'ordre public sont nuls.

'Que la partie adverse ayant violé l'article 41 des Lois sur emploi des langues en matières administrative* le premier moyen doit être déclaré fondé.'

4.3.2.1.2. De verzoekende partij meent dat, gezien zij opteerde voor de Franse taal in alle procedures en zij aldus ten aanzien van de centrale diensten het Frans heeft gebruikt, het gebruik van de Nederlandse taal de *in casu* bestreden beslissing, een schending uitmaakt van artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken.

De bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.

Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

Artikel 40 van diezelfde wetten luidt als volgt:

“De berichten en mededelingen die de centrale diensten aan het publiek richten door bemiddeling van de plaatselijke diensten, zijn onderworpen aan de taalregeling die ter zake aan genoemde diensten bij deze gecoördineerde wetten wordt opgelegd. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij, op dezelfde wijze, ter beschikking stellen van het publiek.

De berichten en mededelingen die de centrale diensten rechtstreeks aan het publiek richten worden in het Nederlands en in het Frans gesteld. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij zelf ter beschikking stellen van het publiek. (De berichten en mededelingen die ze rechtstreeks aan het publiek richten, worden in het Duits aan het Duitssprekende publiek ter beschikking gesteld.) In het Duits gestelde formulieren worden, zo nodig, ter beschikking gesteld van het Duitssprekend publiek.”

Artikel 41 van de voornoemde wetten luidt als volgt:

“Art. 41. § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.”

Het wordt niet betwist dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ambtshalve werd betekend door de politie van Brussel-stad/Elsene ten aanzien van een vreemdeling die op het grondgebied van Brussel-Hoofdstad werd aangetroffen.

Daar het om een ambtshalve beslissing gaat, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij zou menen dat het een directe communicatie is tussen centrale dienst en de particulier, zoals bedoeld in artikel 41 van voormelde wet. De beslissing is niet het gevolg van een voorafgaande aanvraag die in het Frans werd gesteld zodat hij zich niet kan beroepen op de artikel 41 zoals hiervoor geciteerd.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de beslissing ter kennis is gebracht door de hoofdinspecteur van de PZ Brussel-Stad/Elsene en dus in Brussel-Hoofdstad.

Conform artikel 39, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken dient de verwerende partij als centrale dienst, zich in haar betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, te gedragen naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

Uit een samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat de beslissing moet worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen, of, indien hij geen toelatingsexamen deed, in zijn hoofdtaal, waarbij de taalrol bepalend is.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat W.V.P., die zich van het Nederlands heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol. De bestreden beslissing werd derhalve op wettige wijze in het Nederlands genomen.

Aangezien de bestreden beslissing op correcte wijze in de Nederlandse taal werden gesteld moet de huidige vordering ook in het Nederlands worden behandeld, zoals blijkt uit hetgeen onder punt 2 werd gesteld.

Een schending van artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken wordt *prima facie* niet aangetoond.

4.3.2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, 27, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het principe van goed bestuur, van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij voert ook een manifeste appreciatiefout aan.

4.3.2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Considérant, que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en indication, dans l’instrumentum d’un acte administratif, des motifs de droit, c’est à dire des dispositions normatives dont l’auteur de l’acte fait application* et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte.

Que cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

2, Considérant que le but des dispositions légales précitées est d’astreindre l’administration “à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité” et que “l’obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c’est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs”(Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que “Lorsqu’il s’agit de décisions qui ont fait l’Objet de discussions au sujet desquelles l’autorité dispose d’un large pouvoir d’appréciation, la motivation doit être détaillée ”

Que dans la justification de l’amendement qui est finalement devenu l’article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, “§i la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l’importance de la décision et sa motivation”. Tel est le sens du membre de phrase: “Elle doit être adéquate”. En commission de la chambre, le ministre a estimé que “cette obligation demeure d’ailleurs générale et doit être proportionnelle à l’intérêt et à la portée de la décision” (l’obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l’article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s’apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d’un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l’administration à adopter l’acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l’opportunité de le contester en justice. (C.E, 14 juin 2002, -ri* 107.842).

3. Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet Que ce devoir de minutie impose à l’administration de « veiller avant d’arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l’espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause », (C.E., 23 février 1996, n° 58.328)

Que ce devoir requiert, en outre, que l’administration procède à « un examen complet et particulier des données de l’espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l’obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d’une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés.

La prudence lors de la découverte des faits et l’exigence d’un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99).

4. Considérant, première branche, que (l’article 74/14 de la loi du 15/12/1980 dispose que :

§ 1er. La décision d’éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d’un pays tiers qui, conformément à l’article 6, n’est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d’un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d’un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l’alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai Imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d’un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l’existence d’enfants scolarisés, la finalisation de l’organisation du départ volontaire et d’autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué Informé par écrit le ressortissant d’un pays tiers que le-délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d’un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement, w;

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai

4.1. Considérant que la décision attaquée se fonde sur les articles 7. 1er, 1 et 74/14 par. 3, 4° pour justifier l'ordre de quitter le territoire et l'absence de délai offert au requérant pour quitter le territoire.

Qu'en l'espèce, il doit être considéré que le corps même de la décision d'ordre de quitter le territoire avec absence de délai pour quitter ce dernier avec reconduite à la frontière, est justifié par l'absence de respect d'ordres de quitter le territoire antérieurs.

4.2. Considérant que deux requêtes en mesures provisoires sont adressées ce jour par le requérant au greffe du CQE, l'une relative à l'examen par le Conseil du Contentieux des Etrangers, sans délai, de la demande en suspension introduite par le requérant en date du 13.07.2015 à rencontre de la décision de refus de séjour (9bis) et d'ordre de quitter le territoire et l'autre relative à l'examen par le Conseil du Contentieux des Etrangers, sans délai, de la demande en suspension introduite par le requérant en date du 29.09.2013 à rencontre de la décision de refus de séjour (9ter) et d'ordre de quitter le territoire.

4.3. Considérant que dans l'hypothèse où le Conseil de céans serait amené à faire droit aux deux ou à l'une des requêtes en mesures provisoires en ordonnant la suspension des décisions de refus de séjour (9bis et 9ter) avec ordre de quitter le territoire, force est de constater que le présent acte attaqué serait dénué de toute base légale, l'article 74/14 ne trouvant plus à s'appliquer.:

Qui a été jugé ; "le Conseil constate que les deux demandes sont totalement imbriquées dès lors que l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement est motivé notamment sur la base d'un ordre de quitter le territoire antérieur dont la réactivation de l'examen de la suspension en extrême urgence conduit in specie à la suspension de celui-ci. De plus, la motivation de cette décision conclut à l'absence de risque de violation de l'article 3 de la CEDH dans la mesure où la demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 a été rejetée. Dans l'intérêt d'une bonne administration de la justice, en vue de préserver un effet utile à la suspension de l'acte analysé au point 4 du présent arrêt, il convient également de suspendre l'exécution de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (CCE, 20.01.2016, arrêt n°160.413).

Que le moyen invoquant en sa première branche la violation des articles 7, 27, 62 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et d'éloignement des étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatives la motivation formelle des actes administratifs est fondé,

5. Considérant, seconde branche, que l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers dispose;

"Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou -son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné".

Que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de sauvegarde des libertés fondamentales dispose que

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale(..). 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

5,1. Considérant que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil doit examiner s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la Convention européenne des droits de l'Homme et de sauvegarde des libertés fondamentales, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, Le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Viidiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokranî/France, § 21).

Qu'à cet égard la Cour européenne des droits de l'homme s'est prononcée en ces termes « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établis les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le

séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que L'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droit de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989),

Que le Conseil du Contentieux des Etrangers a déjà dit pour droit que :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E, 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision à Un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »

5.2. Considérant qu'en l'espèce, la partie adverse n'ignore pas les éléments factuels constitutifs de vie privée dans le chef du requérant.

Que: l'acte attaqué mentionne explicitement l'existence d'une vie privée dans le chef du requérant qui a passé 6 ans sur le territoire belge, dont une légalement

Qu'il n'appartient pas au Conseil de substituer son appréciation à celle faite par l'administration:

Qu'il appartient par contre à cette dernière, dès lors qu'un éloignement est envisagé, d'y répondre adéquatement.

Que, pourtant, il ne ressort nullement de la décision attaquée qu'une mise en balance sérieuse ait été réalisée!

5.3. Considérant que lorsque le requérant dispose comme en l'espèce de liens personnels et sociaux dans son pays de séjour, et qu'il ne dispose plus de pareils liens dans un autre pays compte tenu du temps passé sur le territoire, la partie adverse doit, pour que la motivation de la décision d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité.

Qu'en l'espèce, l'absence de réponse donnée par l'acte attaqué se révèle Absolument disproportionnée.

Qu'aucune mention de l'acte attaqué ne montre de manière suffisamment claire que la partie adverse a procédé de manière approfondie à la balance des intérêts exigée par l'article 8 de la Convention précitée; qu'une pareille mise en balance exige en effet non seulement que les éléments favorables au requérant soient énoncés clairement, quod non, mais en outre que les motifs pour lesquels les exigences de la politique migratoire doivent prévaloir soient expressément reproduits.

Que la seule et unique affirmation avancé par-là partie adverse est de considérer que la circonstance que le séjour du requérant en Belgique durant 6 années de façon précaire ou illégale lui a permis de développer une vie privée, ne lui donne aucun droit de séjour ou protection au sens de l'article 8 de la CEDH.

5.4. Considérant que article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de sauvegarde des libertés fondamentales dispose que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants, » Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218).

Que la Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

Que dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; voir aussi Cour EDH 26 avril 2005, Mûslim/Turquie, § 66).

Que la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risqué de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir; Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/RoyaumeUni, § 108 in fine).

5.5. Considérant que la situation médicale du requérant est telle qu'il vit dans une souffrance permanente.

Qu'il présente actuellement surtout des douleurs de hanche droite avec une difficulté à la marche et une diminution du périmètre de marche. Il existé également une boit importante.

Que l'articulation présente une déformation importante en varus associé à une déformation majeure de la tête fémorale et une coxarthrose avancée.

Qu'if souffre également de douleurs du genou droit de type mécanique et tricompartmentale. Qu'il présente un recurvatum important et un pincement triçompartimental associé à une agénésie des épines tibiales.

Que le requérant pourrait nécessiter plusieurs interventions chirurgicales; extraction des clous fémoraux, placement d'une prothèse, ostéotomie du tibia (voir le certificat médical dressé le 25/11/2015 par le centre hospitalier universitaire brugmahn).

5.6. Considérant qu'il ressort dé la lecture de l'acte attaqué que la situation médicale du requérant n'a pas été prise en considération LORS de la prise de décision, soit ce 07.06.2016, comme l'impose l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980.

Que cette appréciation qu'impose l'article 74/13 de la loi précitée est distincte de celle devant être faite dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9ter de la loi du 15.12.1980,

Que l'absence d'un élément fondamental, tel qu'une expression et une motivation quant à la situation médicale du requérant, entraîne une violation du devoir de motivation sanctionné par les articles 62 dé la loi du 15 décembre 1980 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 visés a le moyen.

Que l'acte attaqué viole également l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de sauvegarde des libertés fondamentales en ce sans se prononcer sur le fond d'un droit fondamental, la partie adverse a fait état d'une mesure coercitive à l'égard du requérant en vue de son éloignement

Que le moyen invoquant en sa deuxième branche la violation de l'article 74/13 de la loi du 15,12.1980, du devoir de minutie, du principe de bonne administration et du principe de proportionnalité, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, combinés aux articles 3 et 8 de la CEDH, est, dès lors, fondé."

4.3.2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 27 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

4.3.2.2.3. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, betoogt de verzoekende partij dat de afwezigheid van termijn gerechtvaardigd wordt door het gebrek aan het respecteren van vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, dat tegen de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten alsook tegen de beslissingen waarbij haar aanvragen op grond van artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden afgewezen een beroep werd ingediend bij de Raad, dat in de veronderstelling dat de Raad bij voorlopige maatregelen de beslissingen waarbij haar de machtiging tot verblijf geweigerd werd en de bevelen om het grondgebied te verlaten worden geschorst, artikel 74/14 van de vreemdelingenwet geen toepassing meer kan vinden.

De Raad stelt vast dat de vorderingen tot schorsing tegen de voormelde beslissingen, bij de arresten nrs. 169 618 en 169 620 van 13 juni 2016 werden verworpen.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.3.2.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.3.2.2.5. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

4.3.2.2.6. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zowel de medische situatie en het privéleven van de verzoekende partij in rekening heeft genomen en dit als volgt:

“Betrokkene heeft eveneens een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 6 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).”

De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd, dat zij persoonlijke en sociale relaties heeft in België en geen gelijkaardige relaties meer heeft in het land van herkomst, dat de afwezigheid van een antwoord disproportioneel is, dat een belangenafweging moet vermelden welke voor de verzoekende partij positieve elementen werden weerhouden en welke vereisten van migratiecontrole dienen voor te gaan.

Gelet op de motieven dat de loutere omstandigheid dat de verzoekende partij de afgelopen zes jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd haar geen gerechtigde verwachting heeft op een bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat geen belangenafweging werd doorgevoerd. De verwerende partij heeft het langdurig verblijf van de verzoekende partij in rekening

gebracht, doch geoordeeld dat een langdurig precair en illegaal verblijf geen bescherming tegen verwijdering verantwoordt, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze belangenafweging kennelijk onredelijk is. Met de loutere bewering dat zij persoonlijke en sociale relaties heeft in België en geen gelijkaardige relaties meer heeft in het land van herkomst, toont zij niet aan dat de gegeven motieven kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij betoogt nog dat haar medische situatie niet in rekening werd gebracht, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verwerende partij verwees naar de door de verzoekende partij ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die werd geweigerd en naar het feit dat de arts van de verwerende partij oordeelde dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt, en aldus motiveerde betreffende de medische situatie van de verzoekende partij, waarbij dient opgemerkt te worden dat in zoverre de verzoekende partij verwacht de motieven van de beslissing betreffende de aanvraag op grond van artikel 9ter nogmaals terug te vinden in de bestreden beslissing, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen grondslag biedt voor deze verwachting. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet onderscheiden dient te worden van deze in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoont welke aspecten betreffende haar gezondheidstoestand niet werden beoordeeld of nog dienden te worden beoordeeld in het licht van de verplichting voortvloeiend uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij legt een medisch attest voor, maar toont niet aan dat het oordeel van de arts van de verwerende partij dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt, waarnaar de verwerende partij verwijst in de *in casu* bestreden beslissing, niet meer actueel zou zijn in het licht van dit medisch attest. Zij haalt enkel aan wat in het bijgevoegde medische attest werd gesteld, maar toont niet aan dat de daar aangehaalde medische situatie dermate gewijzigd is ten aanzien van de beoordeling in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de beoordeling door de arts van de verwerende partij.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

4.3.2.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het komt in beginsel aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS. 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart

2002, nr. 104.674). Aldus dient de verzoekende partij *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar Turkije.

In casu verbindt verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aan haar medische situatie.

In verband met de schending van artikel 3 van het EVRM voor wat betreft ernstig zieke personen heeft het EHRM reeds volgende principes vooropgesteld:

In de zaak *N. vs het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. v. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Vervolgens past het EHRM zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51). De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. v. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. v. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("*a very exceptional case*"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door *D. v. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Met betrekking tot het geval dat aan het Hof voorgelegd werd, oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. v. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat haar medische situatie dermate is dat zij in constante pijn leeft, waarbij zij de vaststellingen van het door haar bij haar verzoekschrift gevoegde medische attest herhaalt. Zij wijst erop dat zij pijn heeft aan haar rechterheup met moeilijkheden tot wandelen en een verminderd vermogen tot wandelen, dat er eveneens sprake is van mankheid, dat de gewrichten vervormingen vertonen en er sprake is van osteoarthritis. De verzoekende partij houdt voor dat zij pijnen lijdt aan de knie, en dat er sprake is van agenesis aan de scheenbenen. Uit het attest van de arts blijkt dat de verzoekende partij meerdere chirurgische ingrepen zou kunnen nodig hebben.

De Raad stelt vast de verzoekende partij enkel op haar aandoeningen en de mogelijke chirurgische ingrepen die zij zou kunnen nodig hebben wijst, doch nalaat aan te tonen dat zij omwille van deze aandoeningen bij een terugkeer naar Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM. De verzoekende partij toont op het eerste zicht geheel niet aan dat haar medische situatie dermate ernstig is dat zij bij verwijdering naar Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, kan een schending van artikel 3 van EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het komt de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen dat haar actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen de uitvoering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont evenmin aan dat er in Turkije geen aangepaste behandeling kan worden gevolgd.

De verzoekende partij verwijst weliswaar naar passages uit het neergelegde attest, maar blijft *prima facie* in gebreke om het vooropgestelde bewijs te leveren.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

4.3.2.2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.3.2.2.8.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden

4.3.2.2.8.2. Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met haar verwijzing naar haar verblijf gedurende jaren in België, waarvan 1 jaar in legaal verblijf, haar privéleven en sociale relaties, geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Zelfs indien aangenomen kan worden dat een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een privéleven te hebben in het herkomstland.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens haar illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM heeft.

De verzoekende partij toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een privéleven te hebben in het herkomstland. Immers, het loutere feit dat zij in België een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd maakt het niet onmogelijk of moeilijk om in het land van herkomst, te verblijven en een privéleven te hebben. Het betoog van de verzoekende partij dat zij in het land van herkomst niet meer over gelijkaardige persoonlijke en sociale relaties beschikt als in België, betreft een loutere bewering. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat het niet beschikken over gelijkaardige persoonlijke en sociale relaties in het land van herkomst als in België, het hebben van een privéleven in het land van herkomst ernstig verhindert.

In deze omstandigheden kan op het eerste zicht geen inmenging in het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

4.3.2.2.9. De verzoekende partij toont ook niet concreet aan dat de bestreden beslissing zou zijn tot stand gekomen met miskennis van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt dat uit de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout blijkt.

Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te

nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan op het eerste zicht niet worden besloten dat artikel 7 van de vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Nu niet blijkt dat er een hogere rechtsnorm in het geding is en nu buiten betwisting staat dat de verzoekende partij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, merkt de Raad op dat de gemachtigde *in casu*, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° *juncto* artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, verplicht was om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*cf.* RvS nr. 10 maart 2015, nrs. 11.124 tot en met 11.126 (c)). De verzoekende partij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel. Dit beginsel kan namelijk enkel spelen indien een bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt, wat in voorliggende zaak niet het geval is. Er kan dan ook in het voorliggende geval geen schending van het voornoemde beginsel voorliggen.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.3.2.3. De middelen zijn niet ernstig.

4.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. VERMANDER